

РЕШЕНИЕ

№ 1111

гр. София, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Соня Найденова
Стойчо Попов

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Соня Найденова Въззивно гражданско дело № 20201100509893 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С решение № 153666 от 28.06.2019 г., постановено по гр.д. № 55487/2018 г. на СРС, 141 с-в, са отхвърлени предявените като насрещни искове от „И.А.М.” АД срещу Г. М. А., за осъждане на ответницата да заплати на ищеца на основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД сумата 2174 лв., претендирана като преведена на 10.05.2018 г. без основание като дължимо обезщетение за срока на предизвестие при прекратяване на безсрочен трудов договор, в случаите на прекратяване на договора без предизвестие от работника по чл.327, ал.1, т.3а КТ, и на основание чл. 45 ЗЗД сумата 1800 лв., претендирана като обезщетение за претърпени имуществени вреди от неоснователно прекратяванено трудово правоотношение по договор от 26.09.2014 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба пред съда - 12.11.2018г. /съгласно пощенското клеймо/, до погасяването на задълженията. С решението първоинстанционният съд се е произнесъл и относно разноските, дължими между страните, като на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, е осъдена Г. М. А. да заплати на „И.А.М.” АД, сумата 740 лева - разноски в производството, сторени за проведената защита по исковете по чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ-по отношение на които глави искове производството е било прекратено, и съответно е осъдено „И.А.М.” АД, да заплати на Г. М. А. на основание чл.78, ал.3 от ГПК сумата 550 лв. за разноски за защита срещу отхвърлените насрещни искове.

С решение по чл.250 от ГПК с № 72112 от 13.04.2020 г. по същото дело на СРС,

първоинстанционният съд е отхвърли молбата на „И.А.М.” АД, , инкорпорирана във въззивна жалба вх. номер 5130670 от 05.08.2019 г., за допълване на съдебното решение № 153666/ 28.06.2019 г.

С определение по чл.248 от ГПК с № 72114 от 13.04.2020 г. на СРС е изменено решение № 153666/ 28.06.2019 г., в частта по разносните, като на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, е осъдена Г. М. А. да заплати на „И.А.М.” АД, сумата 957 лева - разноски в производството, сторени за проведената защита по главните искове и исковете по чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ, като е оставена без уважение молба на ищеца по чл. 248 ГПК от 01.08.2019 г. в останалата ѝ част, както и е оставена без уважение молба от 05.08.2019 г. по чл. 248 ГПК на Г. М. А. за изменение на решение № 153666/ 28.06.2019 г., с което са присъдени разноски на „И.А.М.” АД на основание чл. 78, ал. 4 ГПК за проведената защита по исковете по чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ, предявени от Г. М. А..

Първоинстанционното производство е било образувано по предявени от Г. М. А. срещу „И.А.М.” АД обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.221, ал.1 КТ и чл.224, ал.1 КТ за заплащане на сумата 1800 лв. - обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение на осн. чл.327, ал.1, т.3а КТ, и сумата 3282,83 лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2016г., 2017 г. и 2018 г. за общо 33 работни дни. Предявени са били и обективно кумулативно съединени насрещни искове от „И.А.М.” АД срещу Г. М. А., с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД и чл.45 ЗЗД за заплащане на следните суми: сумата 2174 лв. - преведена на 10.05.2018 г. без основание като дължимо обезщетение за срока на предизвестие при прекратяване на безсрочен трудов договор, в случаите на прекратяване на договора без предизвестие от работника по чл.327, ал.1, т.3а КТ, и сумата 1800 лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди от неоснователно прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законна лихва от датата на подаване на насрещната искова молба пред съда - 12.11.2018г. /съгласно пощенското клеймо/, до погасяването.

С влязло в сила протоколно определение от 23.04.2019 г. в първоинстанционното производство, производството по делото е прекратено по отношение на първоначалните искове - предмет на исковата молба, като постановеното решение по чл.235 от ГПК от 28.06.2019 г. е по предявените насрещни искове.

Решението по чл.235 от ГПК по насрещните искове № 153666 от 28.06.2019 г., е обжалвано от ищеца по тези искове „И.А.М.” АД чрез пълномощник юрк.М.К.. Счита решението в обжалваните части за неправилно и необосновано поради несъобразяване със събраните по делото доказателства и неправилно приложение на закона. Изразява и несъгласие с мотива на съда, че Г.А. съгласно чл. 271 от КТ е получила добросъвестно сумата за обезщетение 2174 лв., макар да е приел, че същата незаконосъобразно е прекратила трудовото правоотношение поради липсата на причината за това чл. 327, ал. 1, т. 3а от КТ-влошаване условията на труд. Твърди, че Г.А. е злоупотребила с правото си да прекрати трудовия договор на посоченото основание, тъй като е знаела, че няма влошаване условията на труд защото сама се е съгласила с промяна на трудовия договор, при което

получената от същата като обезщетение сума нямала характер на обезщетение и не попадала в хипотезата на чл.271 от КТ. Възражава се още с въззивната жалба, че към момента на получаването на сумата, Г.А. е знаела, че същата е недължимо платена, защото с покана/представена по делото/, изпратена до нея с изх. № 21/12.03.2018 г. след прекратяване на трудовото правоотношение работодателят ѝ е заявил, че посоченото от нея правно основание не се е осъществило фактически, т. е. тя е била уведомена, че е прекратила трудовия си договор неоснователно, а обезщетението ѝ било платено след тази дата, при което не може да се счита че сумата е получена от нея добросъвестно. Твърди и че съдът не се е произнесъл по заявеното с насрещната искова молба второ основание за заплащане на сумата, а именно като причинена вреда. По отношения на отхвърления втори иск- този за вреди от лишаването на работодателя от работната сила на служителя, не сочи конкретни оплаквания, а свързва основателността му с установеното заплащане от работодателя на Г.А. на сума за обезщетение от 2174 лв. без основание за това, което представлявало вреда.

Ответникът по насрещните искове Г.А. оспорва въззивната жалба с писмен отговор чрез пълномощник адв.Г.В., като неоснователна. Възражава, че добросъвестността на работника/служителя е неговото субективно отношение към основанията за получаване на сумата съгласно ТР № 79/1965 г. на ОСГК, и доказателства за противното няма събрани по делото с оглед доказателствената тежест. Твърди, че ищцата е била с убеждението, че условията на труд при работодателя ѝ се влошавали, и на това основание е прекратила трудовия договор, като работодателят е издал заповед за това и е разпоредил и да ѝ бъде заплатено обезщетението по чл.221 ал.1 от КТ поради това, с което е признал наличието на основание за прекратяване на трудовия договор и за заплащане на обезщетението. По втория иск поддържа възражението, че по делото не било доказано работодателят да е претърпял вреди от поведение на А.. Претендира разноски.

От страна на ищеца по насрещните искове „И.А.М.” АД чрез пълномощник юрк.М.К., е подадена въззивна жалба и срещу решението по чл.250 от ГПК с № 72112 от 13.04.2020 г., с което искането на дружеството, инкорпорирана във въззивна му жалба срещу основното решение, за допълването му, не е била уважена по изложените в самата въззивна жалба срещу основното решение доводи. Тази втора въззивна жалба е оспорена от насрещната страна- ответникът по насрещните искове Г.А., с писмен отговор чрез пълномощник адв.Г.В., с възражението, че още в първоинстанционното производство ищецът е уточнил основанията на иска за заплащане на сумата от 2174 лв. като получена без основание, както е и бил изготвен проектът доклада на съда, обявен за окончателен с определение от открито съдебно заседание на 23.04.2019 г. Претендира разноски. на съдебното решение № 153666/ 28.06.2019 г.

Определението по чл.248 от ГПК е обжалвано с частна жалба от началния ищец Г.А. чрез пълномощник адв.Г.В., като неправилно с искане за отмяната му и изменение на решението относно разноските, които тя е осъдена да плати на ответника по главните искове, по които делото е било прекратено. Доводите за това са, че ищцата не е подписала исковата молба, не е потвърдила действието по подаването ѝ, при което и след като съдът е

прекратил производството по предявените с исковата молба главни искиове поради ненадлежно сезиране, не следва да възлага разноските на товеника по тези искиове.

Насрещната страна „И.А.М.” АД чрез пълномощник юрк.М.К., оспорва частната жалба, като намира обжалваното определение за правилно. Възражава, че ищцата е имала надлежно упълномощен от нея адвокат, от който е оттеглила пълномощия на пъ-късен етап, след подаване на исковата молба и уточнението към нея и с който адвокат заедно са се явили пред съда в първото съдебно заседание, при което несонователно е възражението, че ищцата не знаела за подаване на исковата молба.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, като съобрази оплакванията в жалбата съгласно чл.269 от ГПК, намира следното по предмета на въззивното производство:

Обжалваните решения и определение са валидни и допустими.

В частта, в която производството по предявените с исковата молба искиове е било прекратено, определението за прекратяване е влязло в сила като необжалвано.

Предмет на въззивна проверка за правилност е решението, вкл. и това по чл.250 от ГПК по отношение предявените от началния ответник насрещни искиове , респ. произнасянето на съда по отговорността за разноските, които ищцата дължи на ответника поради прекратяване производството по главните искиове по исковата молба.

Съгласно чл.269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, при произнасянето си по правилността на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

При преценка правилността на обжалваните първоинстанционни съдебни актове, въззивният съд намира следното:

По решение № 153666 от 28.06.2019 г.

За да отхвърли предявените насрещни искиове, първоинстанционният съд е приел, че между насрещния ищец „И.А.М.” АД и ответницата Г.А. като служител, е съществувало трудово правоотношение, което е било прекратено от служителя, считано от 07.02.2018г. на основание чл.327, ал.1, т.3а КТ, на същата е заплатено обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие по чл. 327, ал. 1, 3а КТ на 10.05.2018г. в размер на 2174 лв. /дължимия данък ДДФЛ, включен в тази сума, е внесен в държавния бюджет/, както и че ответницата без основание е прекратила трудово правната връзка, тъй като не се установило влошаване условията на труд при работодателя, на които условия ответницата да не е можела да противостои, при което не се дължи на същата обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ. Въпреки този извод, е приел първоинстанционният съд,

че ответницата е била добросъвестна при приемане на плащането на това обезщетение, разпоредено законно от работодателя със заповед РД - 09 - 32 /л.94 от делото/, със съзнанието, че то ѝ се дължи, тъй като е прекратила трудовото правоотношение на основание, което предполага изплащане на такова обезщетение, и съгласно чл.271 от КТ не дължи връщането му, като е съобразил и факта, че по делото не са наведени доводи от работодателя, че ответницата е знаела, че обезщетението не ѝ се дължи към момента на получаването му. По отношение втория обективно съединен иск- този по чл.45 ЗЗД за обезщетение за вреди от противоправно поведение от служителя, в резултат на което работодателят да е претърпял имуществени вреди поради загубата на служителя и последвалото ниско представяне на др. служители, лоша събираемост на заеми и т.н., поради липсата на ангажирани от работодателя доказателства за такава претърпяна вреда, е счел иска за неоснователен поради липсата на вредата като една от предпоставките на иск по чл.45 от ЗЗД.

Изложените фактически и правни изводи по обжалваното решение по неоснователност на насрещните иски вѣззвизният съд споделя изцяло и на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение в тези части, без да ги повтаря.

Оплакванията по вѣззвизната жалба за неправилност на решението по насрещните иски са неоснователни. Няма спор между страните, че е извършена промяна на работодателя по смисъла на чл.123, ал.1, т.7 КТ, при което трудовото правоотношение с ответницата Г.А. се запазва, както и че с подписване на допълнително споразумение от 30.08.2017 г. между Г.А. и ищеца като нов работодател, страните са се съгласили да въведат ново съществено съдържание на договореностите по между си, досежно условията на труд, а именно различни място на работа, длъжност и основно и допълнителни трудови вѣзнаграждения с постоянен характер от тези, съгласно трудовия договор от 26.09.2014 г. и допълнително споразумение от 25.04.2016 г. с предишния работодател. Доколкото не се твърди порок на волята на Г.А. при сключване на споразумението от 30.08.2017 г., то се счита, че същата доброволно се е съгласила с промяната на трудовия договор по смисъла на чл.119 от КТ, при което не е налице твърдяната от нея промяна като влошаване условията на труд, върху каквато промяна тя да не може да влияе. Другите събрани по делото писмени доказателства и свидетелски показания също не установява обективно такава промяна на условията на труд, която промяна да е основание за прекратяване на трудовия договор по чл.327, ал.1, т.3а от КТ. Независимо от този извод, обаче, ищецът- като работодател, е издал заповед за прекратяване на трудовия договор на посоченото от ответницата основание в писменото ѝ изявление, и е разпоредил с нарочна заповед № РД-09-32 от 16.04.2017 г. да ѝ бѣде изплатено обезщетението по чл.221, ал.1 от КТ в размер на 2174 лв. по банков път. Сумата е преведена, след приспадане на дължимия ДДФЛ остатък в размер на 1956 лв. на 10.05.2018 г. по банковата сметка на ответницата Г.А.. Ищецът-работодател никѣде в първоинстанционното производство не е твърдял, че преди датата на плащането на обезщетението-10.05.2018 г., е уведомил ответницата А., че такова обезщетение не ѝ се

дължи, поради което сумата се счита добросъвестно получена от ответницата. За първи път едва с въззивната жалба работодателят прави такова възражение, което като преклудирано, направено след срока по чл.147 от ГПК, не следва да се разглежда. Не са посочени, нито и представени по делото, и доказателства за такова уведомяване с покана, както се твърди с въззивната жалба. Следователно не може да се приеме, че презумпцията на чл.8, ал.2 от КТ за добросъвестността на ответницата при получаване на сумата за обезщетение, е разколебана, такъв извод не следва и то факта, че съда в настоящето съдебно производство приема, че не е било налице основание за прекратяване на трудовия договор по чл.327, ал.1, т.3а от КТ, доколкото такъв извод се прави по повод повдигнатия от работодателя спор с насрещната искова молба. Към момента на получаване на обезщетението-10.05.2018 г. няма данни ответницата да е имала съзнанието, че такава сума не ѝ се дължи, доколкото същата е поискала от работодателя да се прекрати трудовия договор именно на това основание и работодателят не е направил възражение, като е издал и заповед за прекратяване на трудовия договор на същото основание и заповед за изплащане на обезщетението поради това по чл.221, ал.1 от КТ. Този иск е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

По отношение на иска за обезщетение за вреди по чл.45 от ЗЗЗ за сумата от 1800 лв. поради неоснователно прекратяване на трудовия договор, макар да е установено, че не са били налице обстоятелства, които да обосноват приложението на прекратителното основание по чл. чл.327, ал.1, т.3а от КТ, то вредите не се предполагат, а подлежат на доказване. Доказване за търпени от работодателя вреди, както са посочени от него с насрещната искова молба по този иск, няма. С въззивната жалба не са направени оплаквания за извода на първоинстанционния съд, че не е доказано настъпването на сочените по този иск вреди от оставането на работодателя без служител за заеманата от ответницата длъжност за неспазения от нея срок на предизвестие, а въззивникът –ищец се домогва да приравни вредата на сумата от 2174 лв. платена като обезщетение на ответницата без основание. Това представлява обаче недопустимо изменение на иска пред въззивния съд, което не може да се разглежда, поради което и поради липсата на други оплаквания с въззивната жалба по решението по този иск, с оглед ограничението на въззивната проверка по чл.269, изр. второ от ГПК, въззивният съд приема, както и първоинстанционният съд, че настъпването за работодателя на твърдените от него с исковата молба/ насрещна/ вреди по този иск, не е доказано и същият подлежи на отхвърляне.

По жалбата срещу решението по чл.250 от ГПК с № 72112 от 13.04.2020 г.

Отхвърлянето на искането на ищеца за допълване на основното решение като съдът се произнасяне и по иск за обезщетение за вреди в размер на 2174 лв., ако приеме че сумата е платена с основание, е обусловено от преценката на първоинстанционния съд, че ищецът, с молба от 09.01.2019 г., по повод дадени указания от съда да уточни основанието на предявените насрещни искове, е посочил, че сумата от 2174 лв. следва да счита като претендирана само като платена без основание, какъвто иск е приет за разглеждане и от съда заедно с иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размера на 1800 лв., в какъвто смисъл съдът е и приел окончателния доклад по чл.146 от ГПК за

горецитираните два насрещни иска в открито съдебно заседание, проведено на 23.04.2019 г., без възражения от страните. Наред с това е отчетено, че предявяването с насрещната искова молба от „И.А.М.“ АД само на два иска, а не на три, се потвърждава и от изявлението на представителя на „И.А.М.“ АД в открито съдебно заседание, проведено на 23.04.2019 г. и в становището по молбата на насрещната страна по чл.248 от ГПК, че по представения от дружеството договор за правна защита и съдействие /л. 147 от делото/ е заплатено на адвокат за процесуално представителство по четири иска - двата първоначални, предявени от Г.М. А., и двата насрещни - от „И.А.М.“ АД. Така е направен краен извод, че съдът с решението от 28.06.2019 г. се е произнесъл изцяло по предявените два насрещни иска и няма основание за постановяване на допълнително решение по трети иск, какъвто не е предявен надлежно.

Въззивният съд споделя изцяло изложените мотиви на първоинстанционния съд по неоснователност на искането на ищеца за допълване на решението с произнасяне и по иск за заплащане на обезщетение за вреди в размер на сумата 2174 лв. и на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение по чл.250 от ГПК, без да е нужно да ги повтаря подробно. Извършените от насрещния ищец процесуални действия по сезиране на СРС с насрещната искова молба и уточнението по нея от 09.01.2019 г. недвусмислено сочат, че с уточнителната молба от 09.01.2019 г. ищецът ясно е формулирал по отношение иска за заплащане сумата от 2184 лв. като като получена от ответницата без основание, а не и наред с това и алтернативен иск за заплащане на сумата като обезщетение за претърпени вреди, доколкото последното алтернативно искане е изоставено изрично от ищеца, видно от последния абзац на уточнението към исквата молба от 09.01.2019 г. Доклада на СРС по чл.146 от ГПК е изцяло съобразен с това уточнение на предявените искове по основание и размер, поради което не може да се приеме, че първоинстанционният съд е бил сезиран и с иск за заплащане на сумата от 2174 лв. като обезщетение за вреди от незаконосъобразно прекратяване на трудовия договор, по който иск съдът да е пропуснал да се произнесе. Не е налице следователно основание за допълване на решението от 28.06.2019 г. , поради което решението по чл.250 от ГПК с което искането за такова допълване не е уважено, следва да се потвърди.

По жалбата срещу определението по чл.248 от ГПК :

С решението от 28.06.2019 г. и с обжалваното определение по чл.248 от ГПК, първоинстанционният съд е приел, че началната ищца Г.А. дължи на ответника „И.А.М.“ АД разноски за защита по предявените от нея с исквата молба, по която е образувано делото, съгласно чл.78, ал.4 от ГПК, макар производството по тези искове да е било прекратено. Този извод е обоснован с приетото от първоинстанционния съд, че е бил десезиран от Г.А. за предявените от нея искове с исквата молба, като не е възприето твърдението ѝ, че не е подала исквата молба. В общоприетия смисъл изразът „десезиране“ означава оттегляне на направено искане, което по смисъл кореспондира на мотива на първоинстанционния съд, че подаването на исквата молба макар и от неустановено лице, е било в последствие санирано от надлежно упълномощен от Г.А. адвокат М.Ц., доколкото е

счел същия адвокат да е подписал уточнението на исковата молба от 20.09.2018 г. и с този адвокат Г.А. се е явила за насроченото пред СРС открито съдебно заседание на 26.02.2019 г., при което следва че тя е знаела за подадената искова молба. По тези съображения и въззивният съд намира, че подаване на исковата молба е било потвърдено от адв.М.Ц. с уточнителната молба от 20.09.2018 г., с която са изложени всички елементи на предявените с началната искова молба искове, приложено с тази молба е и пълномощното от Г.А. за адвокат Ц., което пълномощно не се оспорва от ищцата А.. Това сочи, че прекратяване на производството по предявените с исковата молба искове е станало по причина на десезиране на съда с разглеждането им, а не по причина, че съдът е приел, че такива искове въобще не са били предявени, като от мотивите и диспозитива на самото прекратително определение не следва извод, че прекратяването на производството по исковете с исковата молба е по причина на ненадлежно сезиране на съда. Още с определението си от 27.03.2019 г. съдът е указал на ищцата, че ако се установи, че тя е подписала пълномощното за адв.Ц. ще приеме, че е надлежно сезиран съда с исковата молба, но ще прекрати делото поради десезиране. Ето защо, поради прекратяване на производството по исковата молба не по причина на липсата на подадена искова молба, а поради последващо десезиране на съда- изявление на ищеца, че не желае съда да се произнесе по предявените искове, направено след надлежно изявление за предявяване на исковете, потвърдено от надлежно упълномощен адвокат на 20.09.2018 г., то разноските на ответника поради прекратяването се дължат от ищеца съгласно чл.78, ал.4 от ГПК, тъй като изявлението за десезиране е направено след като ответникът е получил препис от исковата молба и е дал отговор по нея в срока по чл.131 от ГПК, и не е станал ответника причина за предявяване на исковата молба. С частната жалба не са направени оплаквания, че разноските да били неправилно определени с обжалваното определение по размер, поради което определението по чл.248 от ГПК следва да се потвърди изцяло.

По разноските за въззивната инстанция: Предвид изхода на спора по въззивните жалби на ищеца „И.А.М.“ АД, същият няма право на разноски по обжалването за държавна такса и защита от юрисконсулт. На въззиваемата страна- ответник ищецът дължи разноски в размер на 750 лв. за възнаграждение за адвокат, уговорено за защита по насрещните искове за въззивната инстанция и плащането на което по банковата сметка на адвокат В. е доказано пред въззивния съд.

По частната жалба срещу определението по чл.248 от ГПК Г.А. няма право на възстановяване на разноски, тъй като в производството по спора за разноски не се допуска кумулиране на нови разноски.

Цената на всеки от двата насрещни иска е под 5000 лв. и въззивното решение няма да подлежи на касационно обжалване съгласно чл.280, ал.3, т.3 от КТ, респ. няма да подлежи на касационно обжалване и произнасянето на въззивния съд по жалбата срещу определението по чл.248 от ГПК съобразно чл.248, ал.3, изр.второ от ГПК.

Воден от горните мотиви, СГС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 153666 от 28.06.2019 г., изменено в частта за разноските с определение по чл.248 от ГПК с № 72114 от 13.04.2020 г., двата акта постановени по гр.д. № 55487/2018 г. на СРС, 141 с-в.

ПОТВЪРЖДАВА решение по чл.250 от ГПК с № 72112 от 13.04.2020 г. постановено по гр.д. № 55487/2018 г. на СРС, 141 с-в.

ПОТВЪРЖДАВА определение по чл.248 от ГПК с № 72114 от 13.04.2020 г. постановено по гр.д. № 55487/2018 г. на СРС, 141 с-в.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на страните за разноси за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно съгласно чл.280, ал.3, т.3 от ГПК и чл.248, ал.3, изр.второ от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____